

γιέμ ἐπιφών. πολλὰχ. γιέμου Μέγαρ. γιέ Θάσ. Μακεδ. (Λαγκαδ. κ.ά.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yem*, τὸ ὁποῖον τίθεται πρὸ τῶν ἐπιθέτων πρὸς δῆλωσιν ἐπιτάσεως.

1) Εὐρισκόμενον ἐμπροσθεν φράσεων δηλοῖ ἔννοιαν συγγενῇ πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὧ ἢ ἀλλοίμονον πολλὰχ.: *Γιέ 'ς τοῦ καημό σ', Ἀννούδα!* (ὦ, τί συμφορὰ πού σέ βρῆκε!...) Θάσ. *Μοῦ 'πανε, σὰν πέθανε, γιέ, ὁ βουλιασμένος της ἄδρας, νὰ δὸν ξοβλιάσω, μὰ σὰ δὲ νὰ δοῦ 'λεγα ἡ ἔρμη* (βουλιασμένος = αὐτὸς πού βούλιαζε, πού πέθανε, ξοβλιάζω = λέγω τίς χάρες κάποιου, ἐδῶ μοιρολογῶ) Ἰθάκ. *Γιέ, δουλειές πού πάθαμε!* Ρόδ. *Γιέ, βουτίζ' σὰν τοῦ μπουμπάρου* (=κάνθαρο) Μακεδ. (Λαγκαδ.) *Γιέμ, γιέμ* (ἄχ, ἄχ) Στερελλ. (Κλών.) || Ἄσμ.

Γιέμ, κατάρα 'ς τ' ὄνομά του
καὶ σέ ὅλη τὴ γενιά του

Πελοπν. (Γαργαλ.) κ.ά. 2) Μόρ., τοῦλάχιστον, βεβαίως Μέγαρ.: *Κλάψε γιέμου, μὰ λυτήθου τὰ παιδιὰ σου* || Παροιμ. φρ. *Πίνι γιέμου, μὰ τσοῖτα τσ' ἀφηλά* (ἐπὶ ἀγνωμόνων). 3) Ἐπιρρηματ., ταχέως, δρομαίως Μέγαρ.: *Ἐτρωγε γιέμου. Πήγαινε γιέμου-γιέμου.*

γιλαντζίκι τό, ἐνιαχ. γιλαντζίκ-κιν Κύπρ. γιλαντζίξ' Θράκ. (Μάδυτ.) Προπ. (Μηχαν.) Ἰλαντζίκι Θράκ. Κωνπολ. —Λεξ. Περίδ. Βυζ. Ἰλαντζούχι Καππ. (Σινασσ.) κιλαντζίκ-κιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yilancik* = ἐρυσίπελας.

Ἐρυσίπελας ἔνθ' ἄν.: *Κόβκω τὸ γιλαντζίκ-κιν τζαὶ τὸ κιλαντζίκ-κιν ἀπὸ τὸδ-δοῦλον τοῦ Θεοῦ τάδε* (ἐξ ἐπὶφδ.) Κύπρ. Συνών. ἀγαθὸ 3, ἀερικὸ 4ζ, ἀμελέτητο, ἀμπελοκλάδι 6, ἀνεμικὸ (βλ. ἀνεμικὸς Β1δ), ἀνεμοπύρι 1, ἀνεμοπύρωμα, ἀχαμνὸ, ἐρυσίπελας, μαγουλάς 2, ξορκισμένον, παραμαγουλά, πυρό, σουσουμιάδες, φώκιο.

γιλγούνης ἐπίθ. ἀμάρτ. γιλγούντ'ς Πόντ. (Τραπ.) Θηλ. γιλγούναινα Πόντ. (Τραπ.) Οὐδ. γιλγούν' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοπερσ. *yilgin* = περίτρομος.

Δειλός: *Πολλὰ γιλγούνης εἶσαι.*

γιλγούνικος ἐπίθ. ἀμάρτ. οὐδ. γιλγούν'κον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ὑποθετ. οὐδ. γιλγούνικο τοῦ ἐπίθ. γιλγούνης ὑποχωρητ.

Γιλγούνης, τὸ ὅπ. βλ.

γιλντίξ τό, ἐνιαχ. γιλντίξι Θράκ. (Σουφλ.) γελντίξι Θράκ. (Σαρεκκλ.) γιλδίξι Θράκ. (Μυριόφ.) γιλδίξ λόγ. πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yildiz* = ἄστρον.

1) Τὸ φυτὸν Δαλία ἢ κοκκινωπὴ (*Dahlia coccinea*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*). 2) Κύρ. ὄν. *Γιλδίξ* τὸ ἀνάκτορον τῶν σουλτάνων, καὶ μεταφ. μέγαρον αὐστηρᾶς ἀπομονώσεως λόγ. πολλὰχ.: *Τὸ 'κανε Γιλδίξ τὸ γραφεῖο του, δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ ἄνθρωπος Ἀθῆν.*

γιλντίξω Κύπρ. Προπ. (Ἀρτάκ.) γιλτίξω Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Θράκ. (Μυριόφ. κ.ά.) Κύπρ.—Χ. Τζαπούρ., Πόλεμο Βαλκν., 3 γιλτίξου Λέσβ. Σάμ. γιλτίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yilmak* = φοβοῦμαι.

1) Φοβοῦμαι, δειλιῶ Θράκ. (Μυριόφ.) Κύπρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ.: *Τ' ἀμ-μάτιμ-μου 'ἐγ γιλντίξι 'πού ἔτσι πράματα* (δὲν φοβοῦμαι τοιαύτας ἀπειλὰς) Κύπρ. *Γίλτ'σι τοῦ μάτ' δουν* (ἐφοβήθη τὸ μάτι των, ἐφοβήθησαν) Λέσβ. β) Ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, ἡττῶμαι, ἀποκάμνω Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Κύπρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) —Χ. Τζαπούρ., Πόλεμ. Βαλκν., 3: *Πρῶτα ἀνδιστάθην γκαλά, ἀμ-μὰ ὕστερα ἐγίλτισεν* Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἐν' τζ' ὁ σουλτάνος κάμνοσος, εὐκολα 'ἐγ-γιλτίξι

Χ. Τζαπούρ., ἔνθ' ἄν. γ) Ἀπροσ., ἀποκάμνω Θράκ. (Μυριόφ.: *Μὲ γίλτ'σε* (ἐβαρύνθη, ἀπέκαμα). 2) Μετβ., ἐμβάλλω φόβον εἰς τινα, πτοῶ, φοβίζω Κύπρ. 3) Νικῶ εἰς πόλεμον, εἰς παιχιδίον Προπ. (Ἀρτάκ.): *Τὸν γιλντίσαμε σήμερα 'ς τὰ βολέρια* (εἰς τοὺς βόλους, τὴν ὁμώνυμον παιδιὰν τῶν παίδων). Συνών. *τ ρ ο μ ᾶ ζ ω.*

γιλντιρίμι τό, ἐνιαχ. γιλντιρίμ' Καππ. (Δίλ. Μισθ.) γιλντιρουόμ' Πόντ. (Λιβερ.) γιλτιρίμ' Πόντ. (Νικόπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yildirim* = κεραυνός.

Κεραυνὸς ἔνθ' ἄν.: *Σκότωσε βόια πολλὰ 'ς τὸ χωριὸ τὸ γιλντιρίμ' Καππ. (Μισθ.) Γιλτιρίμὰ νὰ καί'νε σε! Πόντ. (Νικόπ.) Γιλτιρίμ' νὰ ρούζ' ἀπάν'σ'!* (νὰ ρούζ' = νὰ πέσῃ ἄρᾱ) αὐτόθ.

γίναμα τό, Πελοπν. (Ἀρεόπ. Γέρμ. Κάμπος Λακων. Λάγ. Μάν.) γέναμα Πελοπν. (Θουρ. Κάμπος Λακων. Καρδαμ. Λευκτρ. Μεσσην. Ξηροκ. Οἶν. Σαηδόν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. *ἔγινα* τοῦ ρ. *γίνομαι*. Ὁ τύπ. *γέ-ναμα* ἐκ τοῦ *γένομαι*, τύπ. τοῦ *γίνομαι*.

Μονὰς μετρήσεως βάρους, συνήθως ἐλαιοκάρπου, ἰσοδυναμοῦσα μὲ τριακοσίας ὀκάδας ἔνθ' ἄν.: *Ἐκανα δέκα γενάματα ἐλιές Κάμπος Λακων. Πόσα γενάματα ἐλιές ἔκαμες φέτο; Μεσσην. Τὸ γέναμα ἔβγαζε ἐξῆδα ὀκάδες λάδι Καρδαμ. Εἶναι νοικοκύρης, κάνει πενήντα γενάματα λάδι Λευκτρ. Μάζεψα τέσσερα γενάματα ἐλιές σήμερα Θουρ.*

γίναμὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Μεσσην.) γίναμὸς Κορσ. γίναμὸς Πελοπν. (Μάν. Συκέα Λακων. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γίναμὼν* ὑποχωρητ.

Ὁριμος, ἐπὶ καρπῶν ἔνθ' ἄν.: *Γεναμὴ* ἐλὶὰ Συκέα Λακων. *Ἐνα κοφίνι φραγόσυνκα γίναμὰ Κορσ. Τὰ σταφύλια ἦτα γίναμὰ αὐτόθ. Ἐμαζώαμε τ'ς ἐλές τὸ μῆνα τοῦ Νοέβρη ὁδόμου ἦτανε οὐλές γίναμὲς* (ὁδόμου = τότε πού...) αὐτόθ.

γίναμώνω Πελοπν. (Δαιμον. Μάν. Συκέα Λακων.) γίναμώνω Κορσ. ἀγίναμώνω Κύθηρ. γεναμώνω Πελοπν. (Συκέα Λακων. κ.ά.) Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἄορ. *ἔγινα* τοῦ ρ. *γίνομαι* κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ρ. *δυναμώνω*.

Ὁριμάζω, ἐπὶ καρπῶν ἔνθ' ἄν.: *Γενάμωσε τὸ σταφύλι Συκέα Λακων. Γινάμωσαν οἱ ἐλιές Δαιμον. Γίναμώνουν ἀργὰ τὰ σταφύλια καὶ τὰ σοῦκα Κορσ. Ἀκαλτεροῦμα νὰ γίναμώσουνε οἱ γ-ἐλές αὐτόθ. Τὰ σοῦκα ἀγίναμώσανε Κύθηρ. Συνών. γίνομαι, φτάνω, ψήνω, ὠριμάζω.*

γιναντινά ἐπίρρ., Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ. κ.ά.) Ἰων. (Βουρλ.) *ιναντινά* Κρήτ. *εναντινά* Κρήτ. *ιναντινά* Νάξ. (Ἀπόρων.) *ιναντινά* Θεσσ. *γιναντινά* Κρήτ. *γ'ναντινά* Μ. Ἀσία (Κυδων.) *γιναντινά* Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Τῆλ. Χίος κ.ά. *γ'νατ'νά* Θεσσ. Λέσβ. Μακεδ. (Βλάστ. κ.ά.) Σκόπ. *γιναντινά* Μ. Ἀσία (Κυδων.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inadina* = πεισμώνως, πεισματικά. Οἱ μετὰ τοῦ *τ* ἀντὶ *d* τύπ. πιθκν. ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ οὐσ. *γινάτι*. Ὁ τύπ. *enadina* κατὰ τὸ συγγενὲς *ἐνάτι*.

1) Μετὰ πείσματος, πεισμώνως ἐνθ' ἄν.: Πααῖν' ῥ'νατ'νά Βλάστ. Ἰνατινὰ μου τὸ κάνει καὶ δὲ *beṛnā* ποπὰ Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) Γιναντινὰ τό 'καμι Σουφλ. "Ὁλο *inadina* μου πάεις Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀφοῦ τοῦ πᾶς γιναντινὰ νὰ μὲ βαρυνκαρδίης, κάμε μέσ' τοῦ χουράφι σου μιὰ φρίζα νὰ καθίης (φρίζα = πεζούλα) Χίος.

Γιναντινὰ των οὐλωνῶν τῶν δουσουμάνηδων σου, θὲ ν' ἀσημώσω τὴν ἐλιά πού 'χεις 'ς τὸ μάουλό σ-σου (δουσουμάνηδες = ἐχθροί) Τῆλ.

Γιναντινὰ σου θὰ γινῶ δέντρι 'ς τὸ μαχαλᾶ σου, νὰ μὲ θωροῦν τὰ μάτια σου, νὰ κάβειτ' ἡ καρδιά σου Βουρλ. 2) Ὀργίλως, ἐχθρικῶς Λέσβ. κ.ά.

γινατάκι τό, Προπ. (Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι* διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι. Παιγνιωδῶς, τὸ πείσμα: Ἄσμ.

Μάννα μου, μὴ μὲ δέρνης μὲ τ' ἀδραχτάκι σου, ἐγὼ θὰ τόνε πάρω, 'ς τὸ γινατάκι σου!

γινατάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης Ὁ πείσμων.

γινατεύω, *ινατεύω* ἐνιαχ. *ινατεύουν* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *ινατεύω* Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) Προπ. *ινατεύω* Πελοπν. (Μάν.) *γινατεύω* ἐνιαχ. *γινατεύω* Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ῥ'νατεύω Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) *γινατεύου* Μ. Ἀσία (Κυδων.) *γενατεύω* Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παζ. Μετοχ. *γινατεμένος* Λεξ. Δημητρ. ῥ'νατεμένος Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) ῥ'νατιμένους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *ἐνάτι*, *ἐνάτι*, *νάτι*.

1) Ἐναντιούμενος διὰ λόγων ἢ ἔργων εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἢ τὴν προσταγὴν τινος ἀνγκάζω αὐτὸν νὰ ἐπιμείνῃ πεισμώνως εἰς αὐτὴν ἐνιαχ.: Μὴ μὲ γινατεύης ἐμένα, καὶ δὲ θὰ περάσῃ τὸ δικό σου Ἀθῆν. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., ἐμμένω μετὰ πείσματος εἰς τὰς ἀπόψεις μου, ὀργίζομαι ἐνθ' ἄν.: Γινάτεφα σήμιρα μ' αὐτὰ πού εἶδα καὶ κάν' ὁ πρόεδρος Προπ. (Ἀρτάκ.) Μὴ μου ἱνατεύῃς ἐμένα, ἱατὶ θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ θεάσω (= νὰ σὲ δείρω ἀγρίως) Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) Ἰνάτιφι καὶ δὲ μᾶς κρέν' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μὲ 'φτοῦνα πού μ' εἶπες, ἐνατεῦτηκα καὶ δὲ θὰ ζὲ δώκου δανεικὰ Πελοπν. (Μάν.) Γινατεῦ'κε καὶ ἀρχίνησε νὰ φοβερίζῃ τίς γυναικες Ἡπ. (Αὐλότοπ.) Γενάτεφε κ' ἐπέταξε τὸ σκοινὶ Ὁθων. Εἶνι ῥ'νατιμέβ' συναμιταξύ τ'ς κὶ μὶ τοῦ παραμ'κρὸ κριαρῶν ντι (=συμπλέκονται) Σάμ. Τ' λέει ὁ Κώστας ῥ'νατεμένος: Κάμε καλὰ Λευκ. (Φτερν.) Συνών. *γινατῶνω*, *πεισμώνω*, *τσαντίζομαι*.

γινάτης ἐπίθ., ἐνιαχ. *γινάτ'ς* Σάμ. (Μαυρατζ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι*.

Πείσμων, ἰσχυρογνώμων. Συνών. *γινατιάρης*, *γινατσιάρης*, *πεισματάρης*.

γινάτι τό, ἱνάτι πολλαχ. καὶ Ποντ. Τσακων. (Χαβουτσ.) ἱνάτιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἱνάτ' Θεσσ. Λέσβ. Πόντ. (Ἱμερ. Κοτύωρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. κ.ά.)

ἱνάτ' Λέσβ. ἐνάτι Ἄνδρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ξηροκ. Πάν. κ.ά.) νεάτι Πελοπν. (Καρδχι. Ξεχώρ.) νιάτι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) νάτι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) ἱνάκι Τσακων. ἱνατὸ Σύμ. γινάτι κοιν. γινάτιν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ῥ'νάτι Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) γινάτ' Μακεδ. (Καστορ. Μεσολακκ.) ῥ'νάτ' βόρ. ἰδιώμ. γινάτ-τι Ρόδ. (Βάτ.) γενάτι Βιθυν. (Μουδαν.) Ἐρεικ. Ἡπ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κέως Κύθν. (Δρυοπ. κ.ά.) Μαθράκ. Μύκ. Ὁθων. Πάρ. Παζ. Σίφν. Σύρ. γινανάτ' Μακεδ. (Σέρρ.) δινάτι Ἰκαρ. Κῶς Χίος (Ἐγρηγόρ. Πυργ. κ.ά.) δινάτιν Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) δ'νάτ' Ἱμβρ. Πληθ. ἱνάθια Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) ἱνάθια Λέσβ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inat* = πείσμα. Ὁ τύπ. *δινάτι* κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ *δυνατός*, πρὸς τὸ οὐδ. τοῦ ὅπ. μετεσχηματίσθη καὶ ὁ τύπ. *δινάτο*. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Πείσμα, ἰσχυρογνωμοσύνη, ἐπιμονή κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.): Ἐχει μεγάλο γινάτι. Δὲν τοῦ περνᾷ τὸ γινάτι. Μωρὲ μπράβο, γινάτι πού τό 'χει! Ἄς εἶναι καλὰ τὸ γινάτι σου! Κάνει γινάτια κοιν. Τὸ γινάτι σου μπορεῖ νὰ σκάσῃ μουλάρι Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Δὲ θὰ περάσῃ τὸ ἱνάτι σου (δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον ἐπιμένεις) Πελοπν. (Πάν.) Ἐχει ἱνάτι καὶ ποτέ του δὲ γάνει ὅ,τι τοῦ λένε, μόνο ὅ,τι κόψη ἢ κεφαλὴ δου Κρήτ. (Μαλάκ.) Τοῦν ἐπιασι τοῦ ἱνάτ' κὶ τὰ 'κανι τὰ ἄνου-κάτ' Στερελλ. (Ἀγιος Κωνσταντ.) Ἐχει μουλαρήσιο γινάτι Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Μὶ τοῦ ῥ'νάτι τ' μπορεῖ κὶ γάιδαρον νὰ σκάθ' Λευκ. (Φτερν.) Ἡκανέ δανε ἱνάθια τὸ μουλάρι Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) Ἀντίς νὰ λὲς σαχλαμάρες καὶ νὰ κάνῃς γινάτια, κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω Ἴων. (Σμύρν.) || Φρ. Μὲ πιάνει τὸ - τὸ βάζω γινάτι (πεισμώνω, ἐπιμένω πεισμώνως) κοιν. Τὸ πάτησε 'ς τὸ ἱνάτι (ἐπέμεινε) Κρήτ. Βρέχ' σὰ μὶ γινάτ' (συνεχῶς, ἀδικ-λείπτως) Μακεδ. (Βόιον) 'Σ τὸ ἱνατὸ δὲ 'βαλε Σύμ. Ἐβαλέν το γινάτ-τι (ἐπιμένει πολὺ) Ρόδ. Βαλέτ' τὸ ἱνάτι σ' (ἐβαλε τὸ γινάτι του) Τσακων. (Χαβουτσ.) || Παροιμ.

Τὸ γινάτι βγάζει μάτι

(τὸ παράλογον πείσμα γίνεται πρόξενος κακοῦ) σύνθηθ. Ἡ παροιμ. εἰς πρκαλλαχ. πολλαχ. || Ἄσμ.

Γειά σου, Βιλούχι μου ψηλὸ μὶ τὰ ψηλὰ σ' ἱλάτια, πού βόρις δὲ σὶ σκιάζουνι οὔτι βουρρᾶ ἱνάτια Στερελλ. (Φθιώτ.)

Κὶ αὐτὸς γινάτι τό 'βαλε κὶ οὐλους τοὺς ξεδιαλέει Στερελλ. (Ἀστακ.)

Ἄς 'τα τώρα τὰ γινάτια | κ' ἔλα φίλ'σι μὶ 'ς τὰ μάτια Ἡπ.

Γαμπρέ, θαρρῶ πὼς τό 'καμες ἐπίτηδες δινάτιν τ'ς' ἐπῆρες μιὰ γ-γαριφαλ-λιὰ γαρίφαλ-λα γεμάτην Χίος

Ἀχ, πὼς μου τὸ ἠλέγανε κ' ἐγὼ 'κανα ἱνάτι πὼς εἶχ' ἀγάπη ψεύτικη κ' ἐποκαμάρωνά τη Κρήτ.

Παντρεῖουν τὴν ἀγάπη μου, | τὸ κάνουν γιὰ γινάτι μου Στερελλ. (Δελφ.)

Μὴ μὲ δέρνης, μάννα, μὲ τ' ἀδράχτι σου κ' ἐγὼ θὰ τόνε πάρω 'ς τὸ γενάτι σου Βιθυν. (Μουδαν.)

Δκνὸ χρόνους κάμνω 'δαχαμαὶ τζαὶ βάλλ-λω τὸ γινάτιν ἐν-νὰ σοῦ πάρω τὸ φιλὶν τζ' ἐν-νὰ σὲ κάμ' ἀγάτην

Κύπρ. 2) Ὀργή, κακία, μνησικακία κοιν.: Μιλᾷ με γινάτι γιὰ τὸν ἄντρα της σύνθηθ. Δέρν' τὰ πιδιὰ μὶ ῥ'νάτ' (ἐνν. ὁ δάσκαλος) βόρ. ἰδιώμ. Βγῆκι κ' ἔκλεισ' τ' βόρτα μὶ ῥ'νάτ'

